יום הולדת למלך

טינה בירגיטטה לאופר

בעוד ימים אחדים יגיע יום הולדת של מלך החיות. הנתינים מכינים במרץ חגיגה גדולה. הפעם הם החליטו על משהו מיוחד. הם ישירו כולם במקהלה. וכדי שהדבר יצליח בלי ליצור אנדרלמוסיה, הם בחרו את הפיל מומבסה למנצח.

למומבסה נסיון רב שנים כי הוא הרי מנצח על מקהלת הפילים.

*

מומבסה בעצמו היה משוכנע כי הדבר הוא בלתי אפשרי. אך אשתו ואדדירה שכנעה אותו לפחות לנסות. זה היה קשה יותר מאשר היא תיארה לעצמה, אבל כשכבר מומבסה לקח על עצמו את התפקיד, לא הייתה אפשרות לחזור. לפחות למומבסה, כי פיל תמיד חייב למלא את הבטחתו.
אך תארו לעצמכם איך להשליט סדר על המון כזה של חיות בר. וכל אחת מהן גם חושבת את עצמה למוסיקאי הטוב ביותר.
*

הם נהמו ושרו ופעו ויבבו כל אחד חזק יותר מהשני. את זה לא יכול היה הפיל לסבול. הוא לקח אוויר בריאות כמה שרק יכול היה וצפר כל כך חזק שעלים התחילו לפול מהעצים.
נעשה שקט.
ואז אמר מומבסה "עכשיו כל אחד בתורו יראה את יכולתו."
הראשון יצא קדימה זוג תוכים קטנים.
"שלום יקירי" אמרה הנקבה.
*

"כן, שלום יקירתי" ענה הזכר. "עוד אף פעם לא עשינו דבר כלשהו בנפרד?"
"נכון, עוד לא עשינו דבר בנפרד."
"אנחנו נופיע במשותף..."
אך לפני שהזכר הספיק להוסיף משהו מומבסה אמר "טוב, טוב, רק תתחילו כבר."
והם שרו ביחד.
אחריהם יצא עכבר "המם.. אני מאמין שעדיף לי לא לשיר בכלל."
"אבל למה?" שאל הפיל.
*

"הקופים אמרו שקולי צפצופי מדי."
"על זה הייתי אחליט בעצמי. אז הבה תשמיע דבר מה!"
והעכבר שר.
"הרי זו שירה מיוחדת" אמר מומבסה
"עמוד שם, מקדימה, בשורה הראשונה, עכבר קטן.
ומה שנוגע לקופים, הם צריכים להתנצל אצל הזמר הנהדר. גם אם הם גדולים וחזקים יותר לא צריכים להיות גסים ומעליבים!
ומי עכשיו?"
*

"חזיר? טוב. אז מה אתה יודע?"
"אני יכול לנחור ולשרוק."
מומבסה לא רצה להעליב את אף אחת מהחיות, אבל נחירה ושריקה במקהלה?.
ואז בא לו רעיון "אנחנו צריכים את מי שיתופף לקצב. מה דעתך על זה?"
החזיר הסכים מיד.
וכך מומבסה הצליח למצוא תפקיד מתאים לכל אחד במקהלה.
*

מובן שהפילים תפסו את מקומות כלי הנשיפה, הקופים תופפו, הדוב ניגן בקונטרבס, הנמר לקח עוד כמה שעורי שירה, הג'ירפים ניגנו במפוחיות, הנחשים בחלילים, והצבאים עם יענים הכינו הופעת בלט.
החזרות נעשו כל יום אך כשהגיע היום הגדול, יום הולדת של האריה, כולם קיבלו פחד הבמה ושום דבר לא התנהל כמו שצריך.
*

מומבסה ניסה להשליט סדר, כדי שהעמל לא יהיה לשווא. לא! לזה הוא לא יסכים!
"תקשיבו" הוא צפר בקול "תתרכזו על תפקידכם. דעו מה עליכם לעשות!. הנמר, מה אתה עושה שם. תעזוב את הציפור, את חברי המקהלה אסור לאכול. ברור?"
"סליחה, אדון המנצח."
"ואתם, הפילים! מי לא ניקה את החדק שלו? זה הרי מצלצל כמו אף סתום."
*

"ובבקשה, קצת יותר סדר בין הקופים!"
ופתאום נשמעה נהימה אדירה.
מומבסה רצה שוב לנזוף במישהו שלא מסוגל לשמור על פיו. אך למזלו הכיר בעוד זמן שזה המלך בעצמו, שתפס את מקומו על הבמה.
"ברכות ליום הולדת, הוד מלכותו! הפעם חשבנו על מתנה מאוד מיוחדת."
"הלוואי" חשב מומבסה "שכל ילך בסדר."
אבל הכל התנהל יפה,
*

הם שרו וניגנו כאילו במשך כל חייהם לא עשו דבר אחר. המלך נהנה מאוד והם שרו, וחגגו עד מאוחר בלילה. מומבסה נישכב מרוצה ליד אשתו ואדדירה. "את יודעת, ואדדירה, את המושג 'בלתי-אפשרי' אמחק מהמילון שלי."

"זה טוב" אמרה אשתו "כי שמעתי כי המלך היה רוצה בשנה הבאה לראות הצגת תאטרון."

"אבל זה הרי בלתי-..."

*

"ש-ש-ש-. חשבתי שמחקת את המילה הזו."
"אז טוב" אמר מומבסה "אולי זה אפשרי, אבל זה 'אולי' קטן, מאוד קטן, כל כך קטן שכמעט לא ניתן לראות אותו."

"אתה יודע, יקירי, אפילו אם לא ניתן לראות את ה'אולי', הוא טוב יותר משום דבר. ועכשיו צריך לישון."
"את צודקת. תהיה לי עבודה רבה, אבל אם רוצים לעשות את הדברים נכון, צריך קודם לישון טוב. לילה טוב!"
"לילה טוב, יקירי!"